

Kedves Olvasóim!

E bevezető szöveg után olvasható a leges-leges-14x legeslegújabb, immáron tizennegyedik nemkönyv összeállítás. Jó szórakozást hozzá!

(Nagyon most se szidjanak, mert mint köztudott, nekem is volt édesanyám!) ☺

2025

Damaszkuszi út, avagy „Lényeg a gerinc!”

Az utóbbi időben egyre többször jön elő a „damaszkuszi út” a gondolataimban. Igazából nem is tudom miért? (DE, TUDOM!) ☺

Telik az idő, közeleg a választás. Vannak emberek, akiknek fontos az az életérzés, hogy bármi áron is, de a „hatalom” közelében kell lennie. Tök mindegy, hogy a hatalom oldalán vagy ellenzékiként, a fő, hogy ott legyen. Persze az alapállás az, hogy a „hatalomban” szeretnének részt venni, és csak másodsorban az, hogy ellenzékiként. ☺ (Már ha a „hatalomban” nem sikerül.) Valamikor hallottam egy nagyon „pontos” megfogalmazást, miszerint a „DAMASZKUSZI” utat, szinte körforgalommá változtatták ezek a „nagyonfontos” emberek. ☺ Vannak közöttük olyanok, akik már több fordulatot tettek ezen a bizonyos „damaszkuszi” úton. Ők folyamatosan „revideálják”, „újra-értelmezik” (sic!) a „hovatartozásukat” (meggyőződésüket). ☺ Bevallom, számomra elképzelhetetlen ez a hatalom utáni vágy, nem tudom értelmezni. Hallottam magyarázatot a „nagyonfontos” személyektől, miszerint az „embereken szeretnének segíteni és őket akarják szolgálni”! Ezzel nekem „csak” egy bajom

van, miszerint minden pártoskodó ezt mondja, mert nyilvánvaló (nekem), ha mindenki igazat mondana, nem kellene a pártoknak egymás ellen harcolniuk, sőt, nem is lennének pártok! ☺ Számomra, bevallom, érthetetlen a pártoskodás. Érthetetlen, hogy a „pártközpontban” mondják meg, hogy mit is kell gondolni bizonyos dolgokról, és ezek után szent meggyőződésükké válik, hogy a „párt” irányítása (utasítása) szerint megvédik az embereket, akár önmaguktól is! ☺ Ami igazából számomra szomorú, az minden pártra igaz! Na mármost egyes emberek (kik köröket futnak a damaszkuszi úton) váltogatják az „elveiket” annak érdekében, hogy a hatalom részesei lehessenek. ☺ Sajnos egy „másik” politizáló embercsoporttal – kinek tagjai esetleg nem járnak körbe a damaszkuszi úton, mert hithű párttagok – az a „problémám”, hogy fanatikusak, illetve egy idő után azzá válnak! Már nem a nézetek és az elvek szimpatizánsai, hanem a „VEZÉR” imádóivá válnak. Sajnálatos módon megoldhatatlan dilemmám, hogy melyik a rosszabb: a „forgolódó” vagy a fanatikus? ☺ Persze, ha belegondolok, a „forgolódó” is fanatikus. Na mármost, nálam az ima úgy szól: „A fanatikusoktól ments meg Uram engem!” ☺ Igen, tudom, hülye vagyok! ☺ Legalább is mindig ezt vágják a fejemhez, ha baráti beszélgetések alkalmával szóba kerül e főbiám! ☺

Na kérem, ezen rémes gondolatok járnak a fejemben, ha egy olyan képet látok, amin egy „EGYENES” emberi gerinc látható! ☺ Meg persze eszembe jut, hogy milyen nagy tolongás lehet a damaszkuszi úton a sok oda-vissza járó ... miatt! Milyen nagy tülekedés támadhatott, milyen sok Saul nevezheti magát egyik napról a másikra Pálnak, majd újra Saulnak? ☺

Ez a firkálmányom egy kicsit későbbi időpontban került bele ebbe az agymenésbe, de nem tudtam ellenállni, hogy ide ne csatoljam, példaként a fentebb lekörmöltekhez: „XY ’ma’ a Szuverenitásvédelmi Kutatóintézet vezetője, a rendszerváltás előtt a kommunista titkosszolgálatnál dolgozott III/III-asként. Megkérdezték tőle, hogyan lehet ilyen kiemelt pozíciója ebben a rendszerben?” – Mindez történik ANNO DOMINI 2025-ben.

Lehet, hogy mostanság ki kellene már tenni egy körforgalom jelzőtáblát a „Damaszkuszi út” tábla alá vagy fölé, esetleg alá és fölé is! ☺

Környezetvédelem

Nem dohányzom. Ezt tényként említem a következő „elmélkedésem” elé. Az „új idők szele” megérintette a dohányosok táborát. Megérkeztek az „elektromos” cigaretták. Ezeket váltotta a most oly divatos újdonság, az új elektromos cigi, ami több ezer slukkot tárol magában, és amikor kifogy (nem füstöl), a kukában landol, mint kiürült, elhasznált tárgy. Bevallom, betegesen vonzódok a „kütyük” után, csak hogy lássam a működésüket. ☺ Most sem álltam meg, hogy szét ne szedjek egy ilyen kiürült füst előállító kütyüt.

Meglepődtem. A műanyag külső mögött egy tartály, egy elektromos panel, valamint a szerkezetet működtető akkumulátor lapult, továbbá az akkumulátor töltését biztosító USB-C csatlakozó az elektromos pannellel. Szóval ez megy a kukába, amikor kifogy a tartályból a füstöltnivaló. Az akkumulátor teljesen tökéletesen működik, valószínűleg hosszabb az élettartama, mint a „füstöltni való szernek”. A panelen a bekapcsoló mikrokapcsoló is hibátlan, valamint működik az izzószál is, ami hevíti a füstölő anyagot, és teljesen jól működik a töltő elektronikája is. Szóval elgondolkodtam, mennyit beszélünk a környezetvédelemről, és lám,

mi mindent dobunk ki. Csak remélni tudom, hogy valamilyen módon ezek a kidobott kütyük az újrahasznosítás sorsára jutnak. (Nagyon kis esélyt látok rá, de legyünk optimisták!) A legkárosabb dolog az akkumulátor, ha nem szakszerű a megsemmisítése. Mindent elkövetünk, hogy a hangzatos szövegek mögött – amikor is mantrázzuk a környezetvédelmet – újabb és újabb környezetszennyező „találmányokat” eszeljünk ki, és engedélyezzük is azok használatát, mert a LÉNYEG, A PROFIT! ☹

Valami olyan hülyeség jut az eszembe ezen elmélkedésem kapcsán, hogy valakik bort isznak, és vizet prédikálnak a környezetvédelem égisze alatt!

Olvasom: „Ebben a huszonkét országban tiltották be az elektromos cigarettát ...” – Magyarország sajnos nincs közöttük. Plusz érdekesség, hogy a fejlett ipari országok neveit sem látom a felsorolásban.

Harmadrendű állampolgár vagyok

Az előző firkálmányomban megállapítottam, hogy másodrendű állampolgár lettem – ez fokozódik harmadrendűre! ☹

A minap bementem a ... áruházba fogkrémet vásárolni. Hosszas keresgélés után meg is találtam. Mivel a „csajozós” szemüvegem volt rajtam, így az apróbetűs részt nem tudtam elolvasni, csak azt láttam, hogy két ár van feltüntetve a fogkrém alatt. Kérdeztem az eladótól, melyik ár az igazi. – Az alacsonyabb ár a ...kártyás vásárlóké, a magasabb meg a kártya nélküli vásárlóké. Az egyik 1700 forint, a másik 2490 forint. – Akkor kérek egy kártyát. – Jah kérem, plastik kártyánk már nincs, le kell tölteni a ...applikációt. – Nekem van ugyan telefonom, de arra nem lehet letölteni az applikációt (mert nem elég „okos”). – Akkor így járt! – jött a lakonikus válasz. Bemegyek a másik áruházba vásárolni. A feltüntetett árakat elnézve látható egy kis „bélyeg”, miszerint a ...plusz alkalmazással az ár x mínusz valamennyi, a sima földi halandónak x. Értem én, illetve a fenéket, nem értem. A harmadik áruház, kéri a „clubcardot”, és akkor érzékelhető engedményt ad. Értem én, hogy megbecsülik a törzsvásárlóikat, és hogy a hasznuk bizonyos részét elengedve gyűjtik össze őket, de elgondolkodtat, hogy mekkora árréssel dolgozhatnak, ha 1700 forintért is biztosan haszonnal adják el azt a bizonyos árut a „kártyás” törzsvásárlóiknak, míg 2490 forintért nekünk, egyszerű halandó „harmadrendű” állampolgároknak. Elmélázom azon is, hogy a nyolcvanéves, nyugdíjas Marika néninek, akinek nincs „OKOS”-telefonja, csak esetleg alacsony nyugdíja, miért kell ilyen jelentős összeggel többet fizetnie? Mennyire „tisztességes” a magasabb ár? – mármint a „tisztességes” haszonra gondolva.

Persze végigolvasván a fentebb lefirkáltakat, ez az egész egy nyuggersirámnak tűnik! ☹

Esztergom

A nap szokásosan kezdődött: bicajoztam a városban. A Széchenyi teret soha nem hagyom ki az útvonalamból, ma sem tettem. Gyönyörűen sütött a nap. Rábeszéltem magamat, hogy betérjek a ... cukrászdába és kérjek egy teát. Kimentem teraszra, kiválasztottam egy olyan helyet, ahol frankón sütött a nap, és minden irányba belátható volt a tér. Innét indult az „elmélkedésem”.

Ez a „cukrászda”, mint mondtam, olyan helyen van, ahonnan belátni az egész teret. Persze van egy hatalmas hibája: innen sajnos mindent látni. ☹ Mielőtt leültem volna, éppen régi dolgokat emlékképeztem. Levették a Sándor-palota kapujáról a „firhangot” ☹, így leemlékképezhettem a kapu kilincsét, ami még hiányzott a gyűjteményemből. Persze még elkattintgattam pár képet a kapu filungjáról is. Nem tudtam betelni a látvánnyal. ☹ A régi, repedezett festék és az a színorgia, ami egy ilyen régi festett kapun látható, egyszerűen gyönyörű. Ahhoz a bizonyos cukrászdához vezető utam közben még „magamévá” tettem két kapu emlékképét ☹ (Duma-duma). Szóval ott ültem a „cukrászda” teraszán és azon elmélkedtem, hogy milyen jó is, hogy Esztergomban lakom. ☹ A térnek majdnem minden házán kint van a ház történetét ismertető tábla, mutatván, hogy ezek az épületek szinte mind nagy-nagy történelmi emlékekkel bíró „öreg” házak. Ültem a teraszon, néztem a polgármesteri hivatal nagy, frissen felújított épületét. A másik irányba fordítva fejem, láttam az egykori takarékpénztár épületét. Kinézve a térről a „Belvárosi kávéház” szintén régi épülete tárult elém. Végig vehetném az összes épületet, nagyjából mind régi, mindnek saját történelme van. Öröm tölti el a szívemet, aztán... ☹, ☹ Ugye, valamikor lebontották a „Lőrincz” utcát és „modern” épületeket húztak fel a régi, öreg házak helyén. Értem én (NEM ÉRTEM), „fejlődik” a világ, jönnek az új épületek. Sajnos nagyon sok dologhoz nem értek – az építészethez sem. Csak elképzelttem, ha kicsivel „rövidebbre” készült volna a Lőrincz utca új épületegyüttese, akkor nem venné el a Széchenyi tér kilátását, ugyanis ezek az épületek most nagyon belerondítanak a régiek meghitt hangulatába. És most értem el a legeslegelrondítóbb látványhoz, a „fürdőző ... (sic!) hölgyek szökőkútjához”. Mint mondtam, ehhez sem értek, csak elmélázom azon, hogy hogyan illik bele ez a (Gy ... kertjébe való) szökőkút a régi történelmi épületek hangulatába. Bárhogy töröm a fejem, nem értem. Elmélázom azon, hogy számomra az mennyire oda nem illő. (Édesanyám megdicsérne, hogy milyen finoman fejezem ki magamat. ☹) Felvilágosítottak: azok a fürdőző hölgyek a tatárjárás idején a városunk hölgykoszorújából kivégzett háromszáz hölgy emlékét hivatottak képviselni. Háát, továbbra sem értem, hogy akkor miért pancsol nagy vidáman a szoborcsoport öt hölgy tagja, és miért ömlik a sok akármi a jókedvű hölgyek által használt „bőségszarukból”? Most kifejezetten rosszmájú leszek! Olyan érzésem támadt, hogy valahol nem kellett ez a ... szobrokkal „díszített” csobogó, s mert felesleges lett, eladták nekünk esztergomiaknak – megmagyarázva, hogy ez egy „emlékmű a tatárok által legyilkolt háromszáz hölgy tiszteletére”. Elmélázom, hogyan emel emléket az öt vidám fürdőző hölgy alak a háromszáz legyilkolt nőnek? Most azért sem írom le, hogy „Esztergomnak annyi kárt nem tettek sem a tatárok, sem a törökök vagy az oroszok, mint az építészeink!”

Persze akkor is ide kívánczik egy meséből átszabott dicséret: „Szép vagy, szép vagy szép királynő, de Esztergom százszor szebb nálad!” ☹

A KÖNYV

Kicsit túlzónak látszik a cím így, csupa nagy betűvel, De én pont így érzem kellően kifejezőnek! ☹

Olvastam városi piacunk hirdetését: „Szépséghibás és akciós könyvvásár!” Gondoltam, úgylis bicajozni fogok délelőtt, útba ejtve megnézem a vásárt. Feltettem, nem lesz több, mint öt-hat

csellengő ember; legalább gyarapítani fogom a nézőközönséget. ☺ Beértem az utca elejére s majdnem leblokkoltam. Ekkora tömeget a bejárat előtt csak a piac átadási ünnepsége napján láttam. ☺ Felmerült bennem, hogy figyelmetlenül olvashattam a hirdetésen a dátumot – lehetséges, hogy valami „gasztró” rendezvény van? (Mert legyünk őszinték, még a kaja az, amire ennyien jelennek meg! ☺) Meg kellett állapítanom, hogy nincs tévedés, jól láttam a dátumot! ... Annak érdekében, hogy ne tapossák el egymást az érdeklődők odabent, a szervezők szakaszos beléptetést alkalmaztak. Csak álltam és néztem. Bevallom, nagyon örültem (persze tudom, hogy h...vagyok, ☺), de nagyon jó volt látni, hogy még mindig ennyi embert érdekel a KÖNYV! ☺ Az meg külön örömet okozott, hogy fiatalok is álltak a tömegben. Lehet, hogy a várakozók között van sok „digitális állampolgár”, DE nem vészett ki belőlük a „nyomtatott könyv” iránti imádat! ☺

Most itt verem a billentyűzetet (mert hazajöttem) – később újra megpróbálkozom a bejutással! ☺

Muszáj ide firkálgatnom még, hogy minap lementem Pestre, s a metrós utazásom során a sok telefonját simogató utas között 2, azaz KETTŐ utazó *nyomtatott könyvet* olvasott! Ilyet is régen láttam már! ☺

Digitális ... II.

Előző nemkönyvemben elmélkedtem a „digitális állampolgárról” – ezt folytatom most.

Értem én (vagy érteni vélem), hogy az állam a könnyebb dolog felé mozdul el, a „digitális állampolgár” irányába. Nem merülök annyira bele, hogy felsoroljam az ezzel összefüggő fenntartásaimat, ... nem is erről regélek. Egy kedves ismerősöm kapott 2, azaz KETTŐ levelet az áram- és földgázzsámlázó társaságtól. A „nagy” borítékban az áramszámla „elszámolás” három, egymástól eltérő példánya volt. Az egyik ... 21-ei befizetési határidőt jelölt meg, melyen a befizetendő összeg mínusz hétezer forint, a csekken a befizetendő összeg 0 forint. A második „elszámolás” ugyanazon napra utasító határidőt tartalmaz, csak az összeg mínusz négyezer forint, a mellékelt csekken szintén 0 forint áll a befizetendő összeg helyén. A harmadik összesítő szerint mínusz tizenkétezer a fizetendő összeg, csak hogy a befizetési határidő hat nappal későbbi, és persze a hozzá mellékelt csekken is 0 forint a befizetendő összeg. Na mármost, az ismerősöm, aki NEM DIGITÁLIS ÁLLAMPOLGÁR, egy nagyon egyszerű (paraszti logikával megspékelt) kérdést tett fel: „– Szerinted most akkor mennyi az egyenlegem?” Hála istennek én sem vagyok digitális állampolgár, így nem tudtam megválaszolni a kérdését. ☺ „Régen”, amikor még nem volt ez a bizonyos „egyszerűsített”, összevont pénzbeszedés, az összesítés úgy nézett ki, hogy az egyik leolvasástól a másikig (ami egy teljes év volt) X volt a fogyasztás, ami XX forint volt! Részszámlák: Y forint. Egyszerű volt az élet, mert XX forintból kivontuk az Y összeget, és kiderült az egyenleg. Az „áramszolgáltató” az esetleges túlfizetést pár nap után visszautalta, vagy küldött egy csekket az esetleges hiányösszeg befizetésére. Igen, egyszerű volt az élet, mert láttuk papíron a fizetendő meg a befizetett összeget – s így pár perc alatt képbe került az emberfia. Ma pedig ember legyen a talpán, aki meg tudja fejteni ezeket a kipoztázott papírokat. Persze biztosan nem lehet könnyű eligazodni, mert maga a HIVATAL sem tudja igazán, mit is kérjen a felhasználótól. (Hiszen ha tudná, nem küldene három különböző „elszámolást”, s ami a dolog

pikantériája, a hármat egyszerre, egy borítékban! ☺) Mint mondtam, értem én, de most kijelenthetem: DEHOGY ÉRTEM! Lehet, hogy ezt a bizonyos DIGITALIZÁCIÓT „házon belül” kellene elkezdni? Az „összeesküvés-elméletben” hívó ismerőseim így vélekednek: „– Ezt direkt csinálják, hogy ne tudjuk, miként vernek át bennünket!” – Nem gondolom, hogy így lenne, de egy régi mondás jut az eszembe, miszerint: „Nem elég tisztességesnek lenni, annak is kell látszani!” ☺

Levelet kaptam az áram- és gázdíjakat beszedő cégtől. Ebben közölték, hogy vállalkozóként új szerződést kell kötnöm, aminek a velejárója, hogy ez követően KIZÁRÓLAG DIGITÁLIS SZÁMLÁT fogok kapni, és KIZÁRÓLAG UTALÁSSAL teljesíthetem fizetési kötelezettségemet; ... az ilyen és ilyen számú rendelet értelmében ... Ehhez regisztráljak a vállalat oldalán, megadva az e-mail címemet stb. ... Tehát csinálnom kell egy e-mail fiókot, nyitnom kell egy bankszámlát, ahonnan utalni tudom majd a fizetni valót – bár, állítólag, ha befáradok e bizonyos „vállalat” helyi irodájába, akkor ott bankkártyával is rendezni tudom a számlát. (Mivel NEM ÁFÁS vállalkozó vagyok, eddig nem kellett bankszámlát nyitnom.) Kicsit ironikusnak érzem, hogy éppen mostanában rögzítették az ALKOTMÁNYBAN a KÉSZPÉNZHASZNÁLATRA vonatkozó jogot! ☺ Persze rám, mint kisiparosra, ez nem vonatkozik! ☺

Kissé átalakított régi okosság: „Nem elég okosnak látszani, annak is kellene lenni!”. ☺

A bagó

Előrebocsátom, (még mindig) nem dohányzom! Nem is szeretném, hogy azt higgyék, csak egy pillanatig is védeni szeretném a dohányzást. Morgolódásom tárgya az íróasztal mögül meghozott szabályok, törvények.

Ugye úgy kezdődött, hogy létrehozták a „NEMZETI DOHÁNYBOLTOKAT”. Erről is van véleményem, de most nem erről irkafirkálgatok. Megnyíltak a boltok. Az első intézkedések között volt kötelezően kitenni a táblát, hogy 18 éven aluli nem tartózkodhat a boltban, illetve be se mehet, mert Ez egy nagyon szigorú szabály, még karonülő-csecsemővel sem lehet bemenni. Aztán jött az, hogy be kellett fóliázni az ablakokat, hogy kívülről ne lehessen belátni. Az indok: a 18 év alatti gyerekek ne láthassanak be. Tényleg örülök minden olyan dolognak, amivel a dohányzás ellen küzdenek, de ÉSSZEL! Elnézem, dohányzik az anyuka, dohányzik az apuka, de a karonülő-csecsemő attól szokik MAJD rá a dohányzásra, hogy benéz a dohányboltba (Sic!), illetve a NEMZETI DOHÁNYBOLTBA. Az persze senkit nem zavar, hogy a kicsi sem olvasni, sem ..., és azt sem tudja, éppen mit is lát. De ezt nem is folytatom. Számtalanszor előfordult már, hogy megkértek fiatalok, vásároljak nekik cigarettát, amit persze mindig elutasítottam. Persze azt is tudom, hogy addig próbálkoztak, amíg célt nem értek (sajnálatomra). Jön a nyár, ha valaki esetleg nyitva hagyja maga után a NEMZETI DOHÁNYBOLT ajtaját, az komoly büntetést vonhat maga után. Jön a nyár, s egyre melegebb idő várható, DE az ajtónak csukva kell lenni, mert ha belát esetleg egy gyerek, valakik szerint rászokik a dohányzásra. Így olvasva nekem meglehetősen h... dolognak tűnik. Nem tudom, de nekem egyre több ilyen „íróasztal mögött” meghozott szabály, törvény kerül a látómezőmbe. Persze még ide írhatom (vagy a hülyeségek közé) azt a rendeletet, hogy büntetés terhe mellett ki kellett tenni a bolt bejáratához, hogy „A bejáttól öt méteres távolságon belül dohányozni tilos!” Kítették a boltosok, hogy ne büntethessék meg őket a

felirat hiánya miatt. Na de mi van, amikor a bejárattól két méterre gyűjtanak rá? Elküldhetnek bárkit is a közterületen azzal, hogy nincs meg az öt méter? Kit büntethetnének meg? Vagy ez a rendelet is ékes bizonyítéka az íróasztal mögött kitalált b...-goknak!

SAJNOS! ☹️

Újabb hülyeségek

„Én azért nem tanultam idegen nyelveket, mert nem tudtam megbarátkozni a 'semleges'-nemmel. 😊 És lám, igazam volt! Az apa hím, az anya nő, a semlegesnem meg most már hivatalosan: NINCS!” 😊 – magyarázta egy barátom.

Magyarország egyik vezető könyvterjesztő- és könyvesbolt-hálózata levelet küldött az internetes könyvvásárlással kapcsolatban. A levél szövege hemzseg a helyesírási hibáktól és a „kalapos” betűktől (a nem magyar karakterektől). Háát, nem is tudom, ez hülyeség vagy bosszantó b...g.

„Fehér, mint a ritka holló” 😊

Elmegyünk nyaralni. Összepakolunk és otthon maradunk, mert Abbázia helyett „Apátiába” megyünk. 😊

Felhívtam a ...utazási irodát: „– Két hétre 'Apátiába' szeretnénk utazni, 'all inclusive' ellátással.” – Sajnos, nem tudunk segíteni, „Apátiában” az összes szálláslehetőséget lefoglalták a magyarok. 😊

Olyan mély „Apátiába” merültünk, hogy mélytengeri bűvárfelszerelés kellett hozzá! 😊

Ígérem, több bőrt nem fogok lehúzni az „Apátiáról”! 😊

Olvasom: „Elítélték a két férfit, akik ellopták a kétmilliárd forintot érő aranyvécét Churchill egykori otthonából. Két betörő kitépte a falból a VILÁGHÍRŰ MŰALKOTÁST, ...” Aranyvécét? Világhírűt? Műalkotást? Esetleg volt benne világhírű „barna briós” is? Én teljes (lásd fentebb) merülök ekkora hülyeségek hallatán. Azon elmélkedünk, hogy nem kellenének háborúk, nem kellene szegénység, vigyázhatnánk a környezetünkre, miközben valakik „világhírű műalkotást (arany vécét)” csináltatnak – csinálnak? Ez NORMÁÁÁÁLIS? Ha ez nem hülyeség, akkor mi?

Bemegyek a hentesüzletbe. Az előttem álló hölgy kérdezi: „– Sovány zsír van?” Másnap megbeszéltük a húsbolt eladójával az esetet, mire közölte: „– Á, én hozzá vagyok szokva az ilyen kérdésekhez. Kérdezték már, hogy „fagyasztott élőponty van-e?” Ehhez nincs mit hozzátenni! 😊

„Régen fociztam, akkor csak hetvenkét kiló voltam, most meg, hogy nem focizom, már hetvenöt vagyok.” „– Én meg régen csajoztam, akkor nyolcvan kiló voltam, most meg száz vagyok. Nem kellene megint csajoznom?” 😊

Kulturális programajánló 2025: „Esik az eső, unatkozik? Nézze meg a futót, aki megdöntötte a túsarkúban hátrafelé futás világrekordját!”

Van még lejjebb? ☹️

Nosztalgia? Nosztalgia!

Esténként a barátommal trécelgetünk a számítógépen keresztül. ☺ Jéééé, digitális állampolgárkodom? Siccc! ☺ Néha csapongunk. Néha felolvassuk egymásnak a napi hülyébbnél hülyébb politikai híreket, aztán amikor már teli a ...k a hülye hírekkel, akkor a YouTube-ról küldözgetünk egymásnak linkeket, amin röhöghetünk. Minap a régi zeneszámokról társalogtunk. Mit társalogtunk? – Nosztalgiaztunk! Tudom, ez már az öregedés biztos jele! ☺ Arról elméltünk, hogy a „mi időnkben” játszott slágerekre mind a mai napig emlékszünk. Anno azok a slágerek hónapokig vezették a slágerlistákat. Ma újra meghallgatva ezeket a slágereket, még mindig megdobogtatják a szívünket. (nekünk öregeknek ☺) Szóval azon elméltünk, hogy a mai fiataloknak játszott mai slágerekre vajon emlékeznek-e majd a „megöregedett” fiatalok? ☺ Ez valahogy olyan érzés, hogy ma szinte csak napokig élnek a slágerek. (Kevés kivételtől eltekintve.)

„Klíma” – vagy hülyeség

Egyre több szó hangzik el a klímakatasztrófa címszó alatt. Az emberek, ha lassan is, de mintha kezdenének ébredezni, és komolyan venni a dolgot. Persze vannak apró részletekbe hajló javaslatok, amelyek nem biztos, hogy előbbre viszik az ügyet. Nézem a netet. Olvasom a háborús jelentéseket. Égnek lakóépületek, lángokban állnak gyárak. Hatalmas füsttel égnek a legkülönböző vegyszerek raktárai. Áhított célpontok: fegyver- és lőszerraktárak, autók, repülőtereken a harci gépek ... és nem is sorolom tovább. A másik oldalon: megszólják Mari nénit, mert valami olyat égetett el, ami bűdös. Nukleáris létesítmények égnek, kockáztatva a föld sugárszennyezését. Valamiért az emberiségnek meg kell próbálnia időnként (ötven-hetven évenként) kiirtania magát? „Pistike, ne tedd ezt, Pistike ne tedd azt, mert szennyezed a környezetedet vele!” – próbálják már kiskorában ráébreszteni a gyereket a környezettudatosságra, miközben rakéták özönlenek a levegőben innét oda, onnét ide, ... sokukat a levegőben robbantják föl, még több a földön semmisít meg valamit. Füst-füst-füst! Kőolajjal telt szállítóhajókat robbantanak fel rakétákkal, hogy ne csak a levegő szennyeződjön, hanem a tenger vize is a kiömlő olajtól. Hatalmas kiterjedésű „műanyag szigetek” hánykódnak a tengeren! S ekkor még nem beszéltünk a katonai repülőkről. A MiG-ek, a F-akárhányasok, a Gripenek működése során elégetett üzemanyag-mennyiség környezetszennyezése a nagyvárosok szennyezését is megszégyeníti. „Sportesemények”: autóversenyek, motorcsónakversenyek ... Utasszállító repülők töltik be az eget. Égetik a benzint hektoliterszámmra. Nézem a híradásokat: hatalmas harckocsik óriási füstfelhővel... Közben olvasok a személygépkocsik károsanyag-kibocsátásának csökkentése érdekében kifejtett „heroikus” munkáról. Nem tudok a látottak alapján következtetéseket nem levonni, miszerint: Meghülyült ez a világ? Hogy ez nem hülyeség? DE IGEN! Csak nem vicces! ☹

Fogom a fejem

Beszélgetek egy kedves ismerőssel. Meséli, hogy a gyermekorvosuk felírt egy V... nevű gyógyszert a fiának. Az orvos mellékletként ellátta azzal az információval, hogy ez a

gyógyszer OEP támogatással hatezer valamennyibe kerül, de hozzátette: – Próbálják meg odaát, Párkányban kiváltani, ott ezer forint környékén van az ára. A doktornő nem jól tudta, ugyanis a gyógyszer a „hazai” patikában – TÁMOGATÁSSAL – tízezer-hatszáz forintba kerül. Magától értetődött, hogy ezután a párkányi patika következett, ahol is egy euró öt centet kellett fizetnünk. Hát, első hallásra megdöbbenő, elgondolkodtató, de nem ez a „sztori” vége! Ez a bizonyos gyógyszer egy MAGYAR GYÓGYSZERGYÁR terméke! Tudom, van sok dolog, amiről nem tudunk mi, egyszerű „ZEMBEREK!” DE ez számomra felfoghatatlan! (Persze hogy tudom, hülye vagyok! 😊) Nekem rejtély, hogy mi az oka ennek a hatalmas árkülönbségnek. Nem tudom felfogni, hogy külföldön, ahol nem hiszem, hogy „támogatnák” a magyar vásárlót, olcsóbban lehet megkapni egy adott gyógyszert. Nem vagyok matematikai zseni, de azért ki tudom számolni, hogy itthon huszonhatszorosa az ár – a mi rovásunkra.

DE – mint az elején elmondtam – mi, „ZEMBEREK” nem kell, hogy tudjuk, miért fizetünk huszonhatszorosa árat: mi, magyarok, egy magyar gyógyszer megszerzéséért, ráadásul még ki is hangsúlyozzák: „TÁMOGATÁSSAL”. 😊

Sírhatnékom van

Olvasok ezt, azt, amiről a „Hülyeségek” című firkálmányomban „elmélkedem”, DE az alábbiakat inkább ide, a „Sírhatnékom van” cím alá firkálom, mert a hírek olvasásától gyakorta tényleg sírhatnékom van.

Olvasom: „Putyin tanácsokat adna Izraelnek és Iránnak, hogy hogyan rendezzék diplomácia útján a köztük lévő konfliktust.” Hogy mennyire igaza van! DE ha kérhetném és tanácsolhatnám, ezt az ötletét valósítsa meg Oroszország és Ukrajna vonatkozásában IS!

Honfoglalás 2025? Putyin: „Ahová orosz katona beteszi a lábát, az a miénk!”

„Izrael és Irán egy kisebb ország GDP-jét ellőtte már egymásra rakétákban és elfogórakétákban.”

Persze a múltból is idehozhatok valamit. Mivel gyűjtöm a régi esztergomi képeslapokat (virtuálisan 😊), ám bevallom, ugyancsak „meglepődtem” egy kép láttán, melyen fegyveres katonák masíroznak a Széchenyi tér végén felállított „kapu” alatt, merthogy a kapura az van írva, hogy „ÉLJEN A VILÁGSZABADSÁG!” (Mellékelem is.) A látvány hatására újfent sírhatnékom támad! Persze a LEGYEN BÉKE! is lehetett volna a felirat.

Napjainkban olvasom egy miniszter nyilatkozatát: „Az tartozik a miniszteri feladataimhoz, amit annak gondolok!” – Könyörgöm, valaki mondja már meg nekem: a munkaköri leírásban csak a „kisemberek” feladatait rögzítik?

Úgy látszik, mágnesként vonzom a h... mondatokat! Egy „főideológus” szájából hangzott el: „– A demokrácia nem úgy működik, hogy ha valakivel nem értünk egyet, akkor azt megbüntetjük!” – Nálunk tényleg nem!!! – Volt egy hasonló kijelentés is: „– Mi nem hallgattatjuk el a más véleményeket!”

Egy „nagyon régi” kijelentés 2006-ból: „– El lehet menni Magyarországról, itt lehet hagyni bennünket.”

Egy nem annyira régi kijelentés: „– Aki szerint elhúzott mellettünk Románia, az költözzön oda!” – Lennének tippjeim, ki és hová menjen! 😊

Beszélgetünk. – Hallottad? Újfajta kivégzési módot vezettek be! – Kivégzési módot? Mire gondolsz? A halálbüntetést lassan mindenütt megszüntetik. (Kivéve...) – Ez igaz, ezért mondom, hogy „újfajta” módot vezettek be: „Kizuhant egy moszkvai toronyház ablakán és meghalt az orosz ... az alelnöke”. – Biztosan ő is véletlenül esett ki – próbálom hülyének tettetni magamat. – Persze, Pityu! – jön is nyomban a hülyének néző válasz.

XY szerint: a „kiskorúak megerősztakolásáról rappelni a művészi szabadság része”. 😞

„Jogom van bármit megtenni, amit akarok, én vagyok az Egyesült Államok elnöke.”

Fejlődik a köznyelv! „Aki nem szereti, hogy b...ják a Facebookon, az ne legyen politikus!” – mondja egy „politikus”.

Nem olvasom el, még csak bele sem olvasok, DE sajnós, ha akarom–ha nem, a látóterembe kerül a cím: „Én megmutatom, milyen az, amikor nincs valakinek érettségije, b...” – mondja egy „híres énekes” hölgy a tévében! 😞

Sajnálom, ...

Beszélgettünk. (Ha belegondolok, ez egy nagyon elavult dolog, nem éppen „digitális állampolgárhoz méltó.” ☹️) Egy kereskedői esetről elméltünk. A „kereskedő” a hozzá intézett kérésre felelt: „– Nincs, nem is lesz.”

Amikor tanuló voltam (közvetlenül a törökök kivonulása után ☹️), a mesterem aprócska kereskedői ismereteket is belém csepegtetett. A megjavított órák mellé minden esetben óraszíjat kellett ajánlani. Ecsetelni kellett a meglévő óraszíj hibáit, miszerint erősen kopott, be van repedezve ... és így tovább; tulajdonképpen rá kellett beszélni a kuncsaftot (akkor még kuncsaftnak hívták a vásárlókat ☹️) a vásárlásra. Egy esetben nem tudtam olyan óraszíjat mutatni a vásárlónak, ami tetszett volna neki. Közöltem vele, „– Ez van, más szíjunk nincs.” A vásárló távozott, engem meg kioktatott a mesterem. „– Lacikám, olyat soha nem mondunk, hogy ez van, meg hogy az nincs.” A kérdésemre, hogy mit kellett volna mondanom, ha egyszer nincs olyan, ami neki kellett volna, azt válaszolta: „– Hogy mit? Hát azt, hogy 'Sajnos most nincsen más szíjunk, de...'”. A SAJNOST mindig hozzá kell tenni, és ezt komolyan is kell gondolni, nem csak mondani, két okból kifolyólag is. Egyrészt, mert nem tudad a kuncsaft igényét teljesíteni, másrészt pedig azért, mert nem termeltél bevételt – ami szintén sajnálatos.” Eme régi emlék szabadult fel a memóriámból, és elgondolkodtam rajta, hogy mennyire igaza volt a mesteremnek. Ma, öreg koromra, már nem is a bevétel elmaradása a sajnálatos elsősorban, hanem az, ha nem tudok a vásárlónak segíteni. Persze bevallom, ez számomra akkor még nem volt annyira tiszta és nyilvánvaló, mint ma – ehhez kellett az „évek”. ☹️

Egy újabb papamese

Megint úgy kezdődött, hogy beszélgettünk egy barátommal, mégpedig arról, hogy „régén”, a mi időnkben ☹️, - még igencsak kevés autó volt a városban. Ennek kapcsán szó került a belvárosi benzinkútról. A mai Szamos kávéház melletti zöldséges előtt állt az a bizonyos benzinkút. Mellékelek képeket róla, sajnos nem olyan kristálytiszták, mint a maiak, de jól kivehető, hogy akkor még sárga keramit kockákkal volt burkolva a Rákóczi tér, ami egy kis eső hatására olyan csúszóssá vált, mint egy jégpálya. A benzinkút, mai szemmel nézve, roppant érdekes szerkezet volt. ☹️ Középen volt egy nagy átmérőjű számlap, amelynek közepén lévő nagy gombbal kellett nullára állítani a számlálót a „tankolás” megkezdése előtt. A töltőpisztoly hasonló volt a mai töltőpisztolyhoz, persze az még nem kapcsolt ki automatikusan, ha megtelt az üzemanyagtartály. Szóval amikor a töltőpisztolyt betették az üzemanyagtartályba, egy kart kellett mozgatni – ez volt a szivattyú. Akkor még nem elektromos szivattyú nyomta a benzint. ☹️ A benzinkút mellett volt még egy fontos eszköz, egy „keverőkanna”, ugyanis „akkor” még „sok” kétütemű autó és motorkerékpár futott az utakon, és azokhoz úgynevezett „keverék” üzemanyag kellett. (A benzinhoz különböző arányban olajat kevertek.) Ebbe a keverőkannába öntötték az olajat, és engedtek hozzá megfelelő arányban benzint, amit aztán az autó vagy a motorkerékpár benzintankjába töltöttek. Jah, igen, és el ne felejtsek szót ejteni a „régmúlt” autóinak az indexéről. ☹️ Akkoriban az index bekapcsolásakor az első ajtó mögötti oszlopból kinyúlt egy kb. 20

centiméteres kar, a kanyarodás irányát jelezve, a belsejében pedig villogott egy lámpa. Amikor erre gondolok, megfiatalodom és nagyokat mosolygok magamban. ☺

Ha másért nem, hát ezért megérte papamesélni! ☺

Tornyok

Mottó: „Inkább nézem az abonyi kettőt, mint Majlandban azt a harminckettőt”. Hogy honnét jött ez a balgaság?

Régi hobbim az „emlékképszekedés”. ☺ Van barátom, aki dühös rám az „emlékképsz” meghatározás miatt, de én ragaszkodom hozzá, és a környezetem már belenyugodott eme hülyeségembe. ☺ Mivel már évek óta járom a várost, nem sok emlékképezni való maradt – hiszik az ismerőseim. Most jött rám, hogy digiráma-összeállításaim között bemutassam Esztergom tornyait. A fentebb firkált mottómat a Kodály Zoltán népdalgyűjteményéből származó „Sej, Nagyabonyban” című műből vettem. Nem számoltam meg, hogy hány torony van Esztergomban, mert nem akarok vitát kezdeni arról, hogy kinek mi számít toronynak. ☺

A lényeg, hogy be tudom mutatni a Szobrok, a Kapuk, a Kilincsek stb. digirámák után az Esztergom tornyai című digirámát. ☺

„Csináltál már sok hülyeséget, ez felteszi az 'i'-re a pontot!” – kaptam meg a kritikát. ☺
Érdeemes volt belevágni! ☺

A galamb

– avagy hogy „készülnek” a most oly divatos valótlán, azaz „fake news” hírek

A munkahelyem feletti földemre rögzített lámpatest mellé építette fészket egy galambpár. Nem a legideálisabb a hely, de mi, boltosok, tudomásul vettük. ☺ Így utólag már elmondhatom, nagyon „slendrián” munkát végzett a fészkepítő pár! Most, amikor a fiókáik a tollasodás fázisába kerültek, egyikük kiesett a fészkeből. Túlélte! Szegény ott topogott össze vissza a téren, és megpróbált valami védett zugot keresni magának. A tér boltosai persze összefutottak, találgatva, hogy „– Szegény, vajon honnét pottyanható ki?” Előkerült az egyik galambszülő; lent a földön etette meg a fiókáját. Az egyik kereskedő hölgy – teljesen felpörögve ☺ – „utasított”, hogy „– Vissza kell tenni a fészekbe!” Szabadkoztam, hogy a földem magasan van. Persze szerzett egy létrát, ami természetesen rövid volt. Nem érem el. „– Ide egy hosszú létra kell!” – mutattam neki, kezemben a galambfiókával, hogy erről a létráról nem érem el a fészket. Végül az egyik sarokba, egy tál víz mellé, tettem le a fiókát. Nem telt el tíz perc, az „erőszakoskodó” hölgynek a következőket mondták, **„Nagyon ostoba és felelőtlen dolog volt Lacitól (mármint tőlem), hogy kivette a fiókát a fészkeből!”**

Nem is tudom, mit mondjak! Nem is próbálok magyarázkodni – mert minek? ☺

Azon persze elgondolkodom, hogy miért nem arra gondolnak elsősre, hogy esetleg visszatenni akartam a fiókát a fészkebe és nem kivenni. Mire gondolhattak? Talán arra, hogy galambpörköltet akartam volna csinálni magamnak? Rögtön a rosszabb variációra kell gondolni? ☺ Állítólag emberek vagyunk, de én ezt néha kétlem. ☺

A dinnye

(Bár egyre inkább úgy érzem, ezt a hülyeséget az „Újabb hülyeségek” cím alá kellene firkálnom. ☺)

Olvasom: „Kiderült, miért nem lékelik meg az árusok a dinnyét.” Kétségbe vagyok esve! Hogy miért? Hogy lehettem én ennyire hülye, hogy ezt eddig nem tudtam? ☺ Olvasom tovább: „Egyszerű higiéniai lépésekkel biztosítható a vásárlók számára nélkülözhetetlen élelmiszerbiztonság.” ☺ Tudom, hülye vagyok, immáron sokadjára, de az jutott az eszembe: „Oldalunkon, AZ ÖN ÉRDEKÉBEN, sütiket használunk.” Ez is ilyen. Az én érdekemben nem vágják fel a dinnyét, HIGÉNIÁI okokból. De tovább is van. Meglékelni ugyan a fentebb leírt okok miatt NEM LEHET, DE „Darabolva, KIZÁRÓLAG FÉLBEVÁGVA, ESETLEG NEGYEDELVE...” Már hallom is, „– Kukacoskodszt!”, de nálam a „KIZÁRÓLAG” után nincsen „ESETLEG”. ☺ Most nem térek ki a részletekre, hogy felvágás előtt „TISZTÍTÓ

SPRAY-JEL, FERTŐTLENÍTŐ KENDŐVEL KELL” Elképzelem a dinnyeárust, amint kezében egy fertőtlenítő szpréjjel fűjkálja a dinnyét. ☺ Tovább is van! „Lékelésre élelmiszerbiztonsági okokból NEM KERÜLHET SOR. Amennyiben ESETLEG MÉGIS LÉKELIK, és a vásárló mégsem kéri azt, akkor a lékelt dinnye már nem forgalmazható.” Teccenek érteni? NEM LEHET LÉKELNI, HA ESETLEG MÉGIS... Konklúzió (sic! következtetés): Ha lékelnék a dinnyét és kiderül, hogy esetleg éretlen, nem édes stb., ezért a vásárló nem veszi meg, akkor az már a továbbiakban nem forgalmazható. Halkan kérdezem, csak úgy magamtól, ki az a h... aki a „NEMJÓ” dinnyét fogyasztani akarná? Persze ez csak a LÉKELÉS hatására derülne ki, mert azt azért csinálták, hogy a vevő megkóstolhassa a vásárlandó árut. Ha FELEZIK, esetleg NEGYEDELIK, akkor persze NEM az ízlelőbimbóira hagyatkozhat a vásárló, csak a szemére, mert felvágják ugyan (sic!) FELEZIK, esetleg NEGYEDELIK, de nem kóstolhatja meg. ☺ Jah, és igen, ezek szerint azok az árusok, akik esetleg a „negyed” dinnyénél kisebb szeletet vágnak, szabálytalankodnak. ☺

Vádoljanak meg rosszindulattal ☺, de nekem van egy olyan érzésem, hogy ezt a „nagyon okos” szabályt, amit állítólag az ÉN érdekemben hoztak, nem is az én érdekemben, hanem a dinnyeforgalmazó érdekében hozták, hogy ne érje kár, ha a lékelés után – az esetleges ízetlenség miatt – visszakozna a vevő a vásárlástól. ☺ Így csak otthon derülhet ki, hogy apát már megint „becsapták”, mert egy ... dinnyét hozott haza! ☺

... fest

Előrebocsátom, szeretem, amikor a városunkban, valamiért felpezsdül az élet. Én szívesen vállalom a közlekedés lassulását, ha ennek fejében sok ember látogat városunkba. Sok helyszínen, sok műsor, sok előadás. Ki-ki megtalálhatja az érdeklődési köréhez illeszkedő programokat; különböző koncertek közül a zenei ízlésének megfelelőt. Mint az elején leszögeztem, örülök a pezsgésnek. ☺

Akkor most jöjjön egy ugrás. Én amikor mérges vagyok, bevallom, kiabálok. (Sajnos szoktam.) Ha szomorú vagyok, általában (mindig) csendesen őrlöm magamban a szomorúságom tárgyát. Anno beléptünk az Európai Unióba, én nagyon örültem neki. Leomlottak a határok, kitágult a világ. Az ember beül a kocsiba, felül a vonatra vagy felszáll egy repülőre, és egy szál személyi igazolvánnyal, körbejárhatja Európát. Sajnos a koromnál fogva már nem élek nagyon e lehetőséggel, de megvan a szabadságnak ez a feelingje, az a lehetőség, hogy ha akarnám, ... ☺ Számomra nem gond, ha a világ bármely országának az embereivel barátkozunk, én örülök neki. Az Európai Unióhoz való csatlakozás a világ demokratikus részéhez való csatlakozást jelentette számomra.

A fesztivál keretében nagyon sok sátrat állítottak, különböző feliratokkal. Voltak itt katonák, voltak apácák – hogy a két emblematis sátrat említsem. Nem sorolom fel az összes sátorfelírást, de volt egy sátor „TÜRK ÁLLAMOK” felirattal is. Mint mondtam, örülök a barátkozásnak minden néppel. Mondom NÉPPEL.

A szomorúságom tárgya, hogy NEM láttam egy sátrat sem EURÓPAI UNIÓ felirattal! Most komolyan! Ide jutottunk? A világ demokratikus részét az „ellenségünknek” láttatják, közben a „Türk államok”-at példaképnek mutatják?

Csendesen őrlöm magamban a szomorúságom tárgyát! ☹️

Főzés

Persze rögtön az elején ki kell jelentenem, én soha nem fogok szakácskönyvet „kiadni”! 😊

Ezt a „főzést” is nagyképű kijelentésnek tartom. Amiért mégis elmélkedem róla, az a következő: Vannak olyan ételek, melyeket kifejezetten kedvelek. Bevallom, igazából nem szeretek főzőcskézni, mert sajnálom rá az időt. Épp amiatt tisztelem nagyon a hölgyeket, hogy képesek fél napokon át állni a tűzhely mellett, hogy főzzenek a családnak – melynek tagjai pár perc alatt eltüntetik az eléjük tált ételt –, sőt, étkeztetés után még el is mosogatnak utánuk, és nem is sorolom tovább, mert még elképzelni is fárasztó. 😊 Ebből kifolyólag, ha valami finomat szeretnék kajálni, inkább főzök magamnak, de kizárólag gyorsan elkészíthető finomságokat. A hosszadalmas főzési tevékenységeket messze elkerülöm. ... azért érnek néha TRAUMÁK! 😊 Történt, hogy biciklizésem közepette megálltam egy vendéglő reklámtáblája előtt, hogy elolvassam a kiírt kínálatot. A milánói spagettinél fellelkesültem, ezért gyorsan vizitet tartottam a zsebemben lévő pénzek között. Megállapítottam, hogy van nálam négyezer-ötszáz forint. Ihaj-csuhaj, bementem és kértem egy adag milánói spagettit. Hááát, hogy is mondjam? ... Kihoztak egy kb. harminc centis tányért, aminek a közepén volt egy merőkanálnyi mélyedés, egy merőkanálnyi spagettivel. De hogy ne hazudjak, volt rajta reszelt sajt is. Éreztem, hogy az a sajt nem a kedvenc tejboltomból származik, mert íze, az nincs igazán. Jól megsóztam, és azért megettem. Kértem a számlát. Kihozták a dossziét, mert csak úgy odaadni a számlát, az ugye snassz lenne. 😊 Majdnem telefonos segítséget kellett kérnem, mert éppen csak elég volt a nálam található pénzösszeg 😊 Tanultam az esetből! 😊 Azóta kizárólag itthon készült milánói spagettit fogyasztok, elsősorban az ízvilága, s nem másodsorban az ára miatt! 😊

Másik kedvenc kajám a csirkemelltokány. Elkészítési ideje harminc perc. Ennyit még rászánok a jóltartásomra. 😊 Egy kedves hölgyismerőssel a tokány elkészítésén vitatkoztunk. 😊 Persze nem biztos, hogy mindig én mondom meg a tutit, DE úgy gondolom, azon alkalommal nekem volt igazam. Most elárulom az általam alkalmazott receptet. 😊 Végy hatvan dekányi csirkemellet. Ehhez vegyél négy öklömnyi vöröshagymát, vágd össze apró darabokra. Tégy bele két-három gerezd apróra vágott fokhagymát. Egy lábasba öntsél olívaolajat, tedd bele a kockákra vágott hagymákat és pirítsd üvegesre. Közben tegyél fel megfelelő mennyiségű vizet melegedni az orsótészta kifőzéséhez. (Önts a kifőző vízbe is egy kevés olajat!) Míg pirul a hagyma és melegszik a tésztafőző víz, vágd csíkokra a csirkemellet, majd miután a hagyma megpirult, tedd bele a csíkokra vágott húst. (Gyorsítani lehet, ha ráteszem a lábasra a fedőt egy időre.) Közben felforr a tésztafőző víz, amibe tégy egy evőkanál tengeri sót és önts bele az orsótésztát. Ezután jön az „unalmas” rész, amikor is kevergetni kell a csirkemellet is, meg a tésztát is. 😊 Amint a tészta kifőtt, szűrd le, öblítsd le hideg vízzel, majd egy kis olívaolaj jön a kifőtt tésztára. Ezzel a tészta kész is. Most jön az én második kedvenc részem, a fűszerezés – ami nem annyira kedvenc, mind a megkajálás, de azért kedvenc. A sót és a feketeborsot még az elején bele szoktam keverni a tokányba, de a többi fűszert csak az elkészítés utolsó fázisában adagolom hozzá. A pirospaprikával kezdem az ízorgiát, aztán jönnek sorban az oregánó, a majoránna, a kakukkfű, a tárkony, a rozmaring

és egy egész zacskó bazsalikom. ☺ Ezek szárított, morzsolt fűszerek. Végül ráöntök egy egész doboz görög joghurtot és a tűzről lehúzza, jól összekeverem. A kedves hölgyismerősömnél itt szakadt el a cérna. ☹ Közölte, hogy ez nem csirkemelltokány, merthogy a tokányba paradicsom kell és nem joghurt! Különben is, ennyi fűszertől az egész egy ehetetlen katyvasz lesz. ☹ Ki így, ki úgy készíti a csirkemelltokányt. Én így szeretem! ☺

Ismét FÜZFA!

Ígérem, utoljára. Be kell látnom, én egy vén, öreg idióta vagyok, aki sajnálatosan FÜZFA-mániás! Ilyenre nincs igazán szükség ebben a városban, mert csak a probléma van vele! ☹ Most nem ismétlem meg a tavalyi sirámomat, hisztimet a FÜZFÁKRÓL – a „hülyegyerek” frizurára kopasztott szerencsétlen fűzfákról –, mert minek? ☹ Mintha időutazás részese lennék, úgy ismétlődik meg a tavaly augusztus 20-ai Erzsébet parki rendezvény előtti FÜZFACSONKÍTÁS! ☹

Persze ha nagyon belegondolok, én vagyok a hibás! Kedden augusztus 12-én, láttam a „nagyérdemű illetékes elvtársak” csapatát az Erzsébet parban, ahol is valószínűleg az ünnepi műsor lebonyolítását beszélték meg. Ott volt a tavalyi FÜZFAKOPASZTÁS-elrendelő „illetékes elvtárs” is. Akkor rögtön tiltakoznom kellett volna, hogy nehogy megint FÜZFACSONKOLÁS legyen, de birtokában a főkertész ígéretének – miszerint: „Amíg én leszek a főkertész, több fűzfacsonkítás nem lesz, ezt megígérem” –, nem tettem. (Még nyomozok, hogy változott-e a főkertész személye.) (Nem változott!) A legfőbb illetékes is kijelentette, hogy „Ha még egyszer hozzányúltok a fűzfákhoz, szét” Úgy látszik, az idiotizmus mindent és mindenkit legyőz! ☹ Szomorú, de a sirámom, a hisztim, megint ugyanaz! Azokat az ágakat, amelyek kiheverték a tavalyi csonkítást, és egy év alatt megnőttek, megint levágták – az „illetékes elvtárs” utasítása szerint. Tavaly az volt az érv, hogy: „A fa alól is lehessen látni a színpadot!” Könyörgöm, a FÜZFA, amiről beszélek, vagy száz méterre van a színpadtól. Ebben a városban nem találni olyan idiótát, aki elmegy a színpadi műsort megnézni, és azt száz méter távolságból teszi.

Igen, de most, utólag már mit lehetne csinálni? Visszaragasztani a levágott ágakat? – tudom, nem lehet, már tavaly sem lehetett! Persze azért elmélkedem: Ha hozzám behoznak egy órát és mondjuk, akár véletlenül is, de tönkretenném, a FELELŐSSÉG az enyém lenne; kellene vennem egy új órát. Ennek apropóján jut eszembe: Az illető, aki ezt a csonkítást elrendelte, vállaljon a tettéért FELELŐSSÉGET, például vegyen egy fűzfacsometét a SAJÁT PÉNZÉN és ültesse el a parkban SAJÁTKEZÜLEG, a megfelelő helyre. Tudom, évek kellene ahhoz, hogy szép lombos fűzfa legyen belőle, de legalább demonstrálható lenne az illető felelőssége! És talán soha többé nem csonkítatna meg egyetlen FÜZFÁT sem!

Hosszasan elbeszélgettünk a Főkertész úrral. Volt szó a rendezvény ... dologról, és volt szó a fák állapotáról. Természetesen tiszteletben tartom a szakmai érveket, DE! ... Tudomásul vettem (én is tudtam), hogy a Kossuth híd felőli első két fűzfa meglehetősen öreg, és sajnos igencsak mély odvas részek vannak bennük. Sajnálattal venném tudomásul, DE azt is elfogadnám, ha biztonsági okokból ki kellene vágni azokat. Azt a két fűzfát állítólag a katasztrófavédelem ítélte veszélyesnek, azért vágták le az ágaikat. Ha elképzelem, hogy a kb.

tíz kilónyi levágott ág mennyiben változtatja meg a fa statikai állóképességét, háát ...? Aztán volt szó arról, hogy Balaton-akárholon IS levágták a fűzfák ágait. Töröm a fejem, miért éppen Balaton-akárholról veszünk példát? Az internet tele van kínai meg japán parkok fűzfáival. (Igaz, ők parkügyileg pár ezer évvel előttünk járnak.) Netalán nem tőlük kellene példát venniük? De a Sobieski-emlékmű melletti fűzfacsonkítás továbbra is érthetetlen számomra, hacsak nem a színpad láthatósága az ok már megint! Aztán arra a végkövetkeztetésre jutottam, hogy az Erzsébet park teljes faállománya a gátépítés miatt valószínűleg kivágásra kerül. (A gátépítés második szakasza a parkban fog folytatódni.) Öröm az ürömben, hogy a gát elkészülte után (ÁLLÍTÓLAG) újra fűzfákkal fogják betelepíteni a ezt a páratlan szépségű parkot, mint réges-régen, és nem hársfa, nem gesztenyefa és nem platánfa díszíti majd! (De szép is volna hinni ebben!) Végredefileg meghagyom az utódaimnak, hogy figyeljék az Erzsébet parki fűzfák telepítését és sorsukat. ☺

Háát, nem igazán tudom elengedni a témát. ☺ Most már fényképezőgéppel a kezemben nézelődtem. Megnéztem a Sobieski-emlékmű melletti fűzfa alól a kilátást. Bevallom, még mindig nem értem, hogy miért gondolta bárki is, hogy éppen a lelógó fűzfaág akadályozza a kilátást a színpadra. Mint látható a képen, valójában a kihelyezett asztalok és padok fölötti „sátor” takarja a színpadot. De ezt mindenki eldöntheti a mellékelt kép alapján.

Nem ragozom tovább a dolgot. Ennyi, ezt is feladom egy „elhíresült szlogen” ismeretében, miszerint kikkel nem érdemes vitatkozni, mert ... ☺

Ez a kijelentésem, belátom, talán némi árnyalásra szorul, de ...!

Gyufa (Gyufa?)

Gondoltam (Lásd, mint előbbi firkálmányomban!), gyújtok egy gyertyát a „rég” fűzfák emlékére! ☺ Jól van na, ezt így csinálják. Ha emlékezni akarunk, gyújtunk egy gyertyát, és... ☺ Elővettem hát egy szál gyertyát, meg a gyufát és folytatódott a bosszankodásom! ☺

Már nagyon kevés esetben használom ezt a „rég” tűzgyújtó eszközt. (Okkal.) Emlékszem a régi westernfilm jelenetére: A cowboy benyúlt a zsebébe, előhúzott egy gyufaszálat és az érdes nadrágja oldalán végighúzva meggyújtotta. Vágyakozva gondolok e jelenetre. Ugyanis nekem nincs ilyen szerencsém a gyufa gyújtásával. Meg akarok gyújtani egy gyertyát. Már a hatodik szál gyufa megy veszendőbe, mert hiába húzom végig a doboz oldalán a gyufafejet, nem gyullad meg: lekopik a gyufafej; ha erélyesebb vagyok, akkor meg eltörik a gyufaszál. Elfogy a türelmem, elrohanok keresni egy öngyújtót, és arra gondolok, miért is hülyül el az emberiség, hogy egy egyszerű gyufát nem tudunk legyártani olyan minőségben, mint akárhány évvel ezelőtt? Nem tudom, a gyufafej anyaga a nem megfelelő, vagy a doboz oldalán a dörzsrész a hibás. Valaki megpróbálta elmagyarázni, hogy ma kevesebb ezt meg azt tesznek bele a gyufafej anyagába – környezetvédelmi okok miatt. Halkan kérdezem, a meggyújthatatlan, lekopott, eltört gyufaszálak, fejükön a maradék vegyi anyaggal, az mennyire környezettudatos dolog? Nem tudom, ha környezetvédelmi okokból ilyen sz...k a gyufák, akkor talán ne gyártsák azokat, mert ennek így semmi értelme! Ha nem gyártanák, akkor más alternatívát keresne az emberfia, és legalább nem mérgeződne! Aztán arra gondoltam, kellene vennem egy új csomaggal – lehet, hogy az jó lesz. Bementem a szomszédos boltba, amikor a pénztárhoz értem, beszédbe elegyedtem az ismerős pénztárossal. Megkérdeztem, hogy az a gyufa, amit választottam, meg fog-e gyulladni. Nevetve közölte: „– Ugye nem gondoltad komolyan? Én már régóta nem használok gyufát, ezek olyan sz..., akár el se vidd, vegyél gázgyújtót!” – Rendben, és mit csinálsz vele, amikor kifogy? „– Kidobom és veszek egy másikat.” Puff! Nesze neked környezetvédelem! ☹ Belegondolok: a műanyagok közé nem dobható a fém miatt, a fémek közé nem dobható a műanyag miatt, szóval jó esetben megy a veszélyes hulladékba, rossz esetben a kommunális szemétben köt ki, majd két-három ezer év alatt lebomlik! Az a bizonyos „ez meg az”, amit kispórolnak a gyufafej „káros” anyagából, meg ez a bizonyos gázgyújtó, ami egy kupac műanyag, egy kisebb kupac fém, meg piezo kristály, mennyire vannak környezet-károsítással arányban? Azt nem tudom, de van egy olyan érzésem, hogy ez megint egy példa a környezettudatosság demagógiájára. ☹ Ezek után beszélgetésbe bonyolódottam egy barátommal. Kioktatott, hogy a „rég” gyufának semmi köze a mai gyufához, mert én sem akarhatom, hogy a „rég” foszforos „gyufa” foszforral ma is mérgezze a környezetünket. (Nem akarom.) Ráadásul ezt a problémát senkitől nem hallotta, mert ha lenne ilyen gond, olvasott volna róla a fórumokon. Ez is igaz lehet, mert ha valamit nem olvasnak az emberek a fórumokon, akkor az nincs! ☺ Na mármost, hozzám elég sokan bejárnak a boltba „csak beszélgetni”. Az az új hobbim, hogy megkérdezem őket a gyufakérdésről! ☺ Jelentem, igaz, hogy a „felmérésem” elején tartok. Egyik beszélgetőpartnerem mesélte, hogy fél csomag gyufát próbált meggyújtani, s vagy eltört vagy lepattant a fél gyufafej; a vége az lett, hogy bedobta az egész csomagot a kályhába. Eddig mindenki azt mondta, hogy ez a gyufa, már nem a használható kategóriába tartozik. Persze ez nem egy nagy közvélemény-kutatási merítés, folytatom a kérdezősködést. Illetve egy gyufát emlegetnek, ami tökéletesen használható: valami „Hegymászó gyufa” a neve. Jó ilyet hallani! ☺ Akkor talán a többi „gyufa” nevű készítményt nem kellene gyártani! Lehetne

ragozni az ügyet, boncolgatni a gyufásdoboz oldalának a simaságát stb. ☹ Persze humorosra is vehetném a dolgot! ☹ Belegondoltam, elkezdhetnék örülni, hogy nem tűzcsiholó eszközt kell használni, nem nagyítóval kell tüzet gyújtani, nem gondosan tárolt parázsról kell tüzet élesztetni. Továbbgondolva a dolgot: a tűzcsiholóval is van környezetvédelmileg gond! Az a sok felesleges szikra csak ok nélkül károsítja az ózont. A nagyítóval meg az a gond, hogy ijesztően sok energia kell az üveg megolvasztásához. A tárolt parázs pedig feleslegesen fogyasztja a föld oxigénkészletét. Jé! Én is tudok h... demagóg lenni, ha az kell! ☹

Így a végén megint be kell lássam: én vagyok a hülye! ☹ Ha nem foglalkoznék a fűzfával, nem kellene gyertyát gyújtani, és nem lenne szükség gyufára sem! ☹ Jah, és persze nem kellene bosszankodnom sem! ☹

Megnyitó

Ez egy általam meglehetősen szigorúan értelmezett dolog. Elmegyek egy kiállítás megnyitójára (vagy bármilyen más megnyitóra), amit mondjuk este hatra hirdettek meg. Én már évek óta csökönyös vénemberként, ha nem nyitják meg az eseményt a meghirdetett időben, maximum három perc türelmi időt vagyok hajlandó várni, azután hazamegyek. Mi a barátaimmal évek óta tartunk digirámavetítést, amit másodperc pontossággal kezdünk. Még az elején voltak próbálkozások, hogy „Kicsit várjunk még, mert XY még nem jött meg!” Mint említettem, csökönyös vagyok, ilyen esetben mindig azt mondtam: „Ha várakoznánk, akkor azokkal az emberekkel lennénk udvariatlanok (szerintem bunkók), akik időben megjelentek.” Persze ezt nem „csak” mondom, hanem így is gondolom! Nagyokat vigyorgok magamban, amikor hallgatom, ahogy egymásnak mesélik a nézőink: „Gyertek időben, mert ezek hajsza! pontosan kezdenek!” Igen, ma már tudják, hogy mi pontosan kezdünk. Ez is példa arra, hogy mit szoknak meg az emberek. Na mármost, amiért ezt lefirkáltam, az a következő: Egy ikonikus helyen kilenc órára meghirdetett rendezvényt több mint fél óra késéssel kezdték el, mert az egyik „POLITIKUS vendég”, akinek meg kellett nyitnia a rendezvényt, fél órát késett. Igen, persze hogy tudom, a politikus nem egy ÁTLAGEMBER, mint mi, Ő (szerintük) késhet, mert nagyon fontos személy, zsúfolt programokkal; míg nekünk, egyszerű földi halandóknak el kell ezt tűrnünk tőle. Hááát, jelentem én inkább hazamegyek a meghirdetett időpontot követő harmadik perc után. Ha mindenki ezt tenné, a nagyon fontos ember rájönne, hogy üres teremben nem igazán tudna népszerűséget hajszolni, és megtanulná, hogy a pontosság a királyok erénye, meg a miénk, egyszerű embereké, akik nem lopjuk az időt!

Azért, hogy bizonyítsam, nem csak én vagyok „kukacos” ☹, idebiggyesztek Wass Alberttől két idézetet, melyekben nagyon részletesen és pontosan fogalmazta meg ezt a bizonyos „időlopást”:

„Ha egyszer azt mondd, hogy ekkor meg ekkor ott leszel valahol, és mégsem vagy ott, akkor csak egy mentséged lehet. Valami szörnyűséges dolog történt és elpusztultál. Mert, ha még élsz, csak egy kicsikét is, akkor is hírt adsz valamiképpen, hogy miért nem lehetsz ott, ahol várnak rád. Mert az emberi élet legdrágább kincse az idő, nem lehet pótolni semmivel.”

„Egyvalamit, ha ellopsz valakitől, nem térítheted meg soha. S ez az idő! Ha valakinek az idejét lopod, azt úgy megloptad, hogy soha jóvá nem teheted. A várakozásban eltelt időt

semmi hatalom a földön nem hozhatja vissza. Nincs, eltelt, vége. Örökre elveszett, és te voltál az, aki a jóvátehetetlen veszteséget okoztad.”

Kicsinyesség?

IGEN! Én úgy vélem. Szomorúság tölti el a lelkemet. Több mint húsz éve járok egy nagykereskedésbe óraszíjat vásárolni. Szerettem oda járni, az eladók kedvesek voltak, a főnök asszony úgyszintén. Amikor bementem hozzájuk, eltrécseltünk, elviccelődtünk, szóval jó volt a kapcsolatunk.

Aztán a napokban felhívtam őket telefonon, leadtam megrendelésemet az óraszíjakra. Megbeszéltük, hogy kívánságom szerint utánvéttel küldik az árut. Régen, amikor még sokan használtak órát, én is nagyobb mennyiségben vásároltam – ma már csak módjával. A hölgy, aki kezelte a megrendelésemet és összecsomagolta az árukat, véletlenül egy másik vásárló címére állította ki a számlát. Nincs gond, csak az nem téved, aki nem dolgozik. Az eladó ügyintézője felhívott telefonon és elmondta: Az, akinek a nevére kiállították a számlát, 5 (azaz ÖT) százalék kedvezményre jogosult, ellentétben velem, akit nem illet meg e kedvezmény, tehát a különbséget RENDEZNEM KELLENE. Így az utánvét díja is helytelenül lett megállapítva, ezért majd küldenek egy HELYESBÍTŐ számlát. Ezt ma meg is kaptam! Mint említettem, nem nagy összegű vásárlásról volt szó, a két számla közötti különbség mindössze 1970 forint. Ezzel az összeggel tartozom – akaratomon kívül – a kereskedésnek. Elgondolkodtam. Nem én tévedtem. Minimum húsz éve törzsvásárlója vagyok a cégnek. Mint mondtam, az összeg 1970 forint. (Ez a vásárolt áru árának az öt százaléka.)

Most számolok (magamban is, hogy ne írjak csúnyát). A „tartozásom összege 1970 forint, plusz a telefonhívásuk – az legyen plusz száz forint. A levél, amiben kiküldték az új, korrigált számlát, 270 forint. A két darab A4-es papírlap – kinyomtatva – legyen kétszáz forint. Ez összesen 2440 forint. Tervezem, hogy csekken elküldök 3000 forintot, a fennmaradó 560 forintot a KÉSEDELMI KAMATRA küldöm (ami nekem vagy 500 forintomba kerül) egy köszönőlevél kíséretében, amiben köszönetet mondok eddigi fáradozásukért, és kihangsúlyozom mérhetetlen sajnálatomat, amiért tartozást okoztam ... És többet be nem teszem a lábamat ebbe a kereskedésbe!

Tényleg szomorú vagyok! Nem az összeggel van gondom! Ez egy vállalkozás pénzforgalmában egy nagyon PITI kis tétel. Azt hiszem, nem kell részleteznem a szomorúságom okát!

Elmélkedem

Már nem számolom, hányadik alkalommal nagyképűsködöm azzal, hogy „elmélkedem”. ☺
Ez a firkálmány sem nélkülözheti az elmélkedést. ☺

Itt ragadom meg az alkalmat, hogy elmeséljem, mit kaptam az előző nemkönyvem címlapja miatt, merthogy azt írtam ki rá, hogy „Elmélkedek...” „– Hogy lehetett ilyet leírni, ráadásul a címlapra?” Bevallottan nem vagyok túl jó helyesírással, DE! Elmesélem, hogy sokat

„elmélkedtem” azon, hogy hogyan írjam, merthogy én is tudom, hogy az ikes ige, ... meg minden, DE valahogy kényszeresen rosszul éreztem magam az „elmélkedem” használatára a címben. Az „elmélkedem” nekem valahogy „úrhatnámkodásnak” hallik ☹ élőbeszédben (amikor nem ikes igézetünk) ... ☹ Végül is az „alkotói” szabadságra hivatkozva, „elmélkedek”-et írtam.

(Sicc) sok a szöveg! ☹ A mostani elmélkedésem tárgya két mondat. Az első: „Mennyivel tartozom?” Ezt egy-egy szolgáltatás igénybevétele után teszik fel. Apróbb igazításokat követően erre a kérdésre az általam helyesnek tartott válasz: „Semmivel.” Ezzel nekem nincs is gondom, teljesen helyes. A második mondat azonban elgondolkodtat. Ez a mondat is az elvégzett javítások után hangzik el – szerencsére ritkábban: „Tartozom valamivel?” Ha belegondolok, tényleg defektes lehetek! ☹ Az én értelmezésemben úgy cseng ez a mondat, hogy: „Ugye semmivel nem tartozom?” Félreértések elkerülése végett mondom, egy mindenkinek INGYENES dologról beszélek, amiért nem kérek és nem is fogadok el pénzt, DE valahogy furcsának tartom ezt a „–Tartozom valamivel?” kérdő mondatot. Ezután nem kell megköszönni a munkát? (Beszélgetőtársam szerint erre a helyes válasz az lenne, hogy „– Egy köszönömmel.”) Nem tartok igényt rá, mert ezeket a tevékenységeket nem más megelégedettségére teszem – én saját magamnak tartozom azzal, hogy ilyen dolgokért ne fogadjak el pénzt. Igen, már hallom is, „– Te tényleg defektes vagy!” ☹

Szóval az elmélkedésem tárgyáról gondoljon mindenki azt, amit akar! ☹

Ui: Ma megint megtörtént a fent említett eset. Egy apró forrasztást kellett eszközölni egy legyezőn, és hová máshová mennének vele, ahol megcsinálják? ☹ A munka elvégezve. Jön a kérdés: „– Tartozom valamivel?”. Friss volt az elmélkedésem a „– Tartozom valamivel?”-ről, így hát nem tudtam megállni, hogy meg ne kérdezzem az egyébként nagyon udvarias és szimpatikus fiatalembertől, hogy „– Szerinted a két kérdés, hogy ’Mennyivel tartozom?’, vagy ’Tartozom valamivel?’ ugyanazt jelenti?” A fiatalember kissé elbizonytalanodott, majd így válaszolt: „Háát... nem igazán.” Megbeszéltük. ☹ Megörültem, hogy legalább egy valakit egészen biztosan eltérítettem attól, hogy a „Tartozom valamivel?” kérdést valaha is használja! ☹

Szabvány

Bevallom, kicsit szabványellenes vagyok, pontosabban voltam. ☹

Nézem az új rendszámtáblákat és elgondolkodom (azért sem elmélkedem ☹). A grafikusoknak tanítják a grafikai szövegek OLVASHATÓSÁGÁT! A háttérszín és a betűszín közötti kapcsolatot, a... De mit is firkálgatok én ilyeneket? – egy tudatlan, buta falusi kisember ☹ Vannak grafikusok, kik megértik ezt, vannak kiknek csak a saját „művészi kifejezőkészségük” megjelenítését szolgálják az ilyen-olyan betűtípusok, meg azok láthatósága, OLVASHATÓSÁGA. Hogy ez honnét furakodott a gondolataimba? Nézem az „ÚJ” rendszámtáblákat. Meg persze nézem a régieket, amiket kifejezetten a JÓL OLVASHATÓSÁG által vezérelve készítettek. Először a Q betűn akadt meg a szemem az új rendszámtáblákon. Néztem-néztem, mire tudatosult bennem a betű. Aztán persze már módszeresen figyeltem. Persze lehet, hogy csak megint én vagyok a hülye! ☹ Itt már a

láthatóság meg az olvashatóság „követelményéről” szó sincs. Biztosan volt értelme az „ÚJÍTÁSNAK”, csak én még nem jöttem rá, mi az. Nem mondom, hogy nincsenek sejtéseim, „piszkos-mocskos anyagiakról” újítási ügyben, de SICC! ... ☺

Morgolódtam már korábban az utakra ráépített lassító buckákról. Mostanság egy frissen készült bucka ismét elgondolkodtatott a szabványvilágról. A kerékpárosok megint le vannak ... (sicc! tojva). ☺ Ismét elmerengek azon, hogy csak egy icipici emberi beleérzés kellene és ... Jah meg esetleg egy értelmes SZABVÁNY a bucka magasságáról, szélességéről és NETALÁNTÁN A KERÉKPÁROSOKNAK KIHAGYOTT 20-30 cm-es átjáróról a bucka közepén vagy a szélein. Persze álmodozni nem bűn! ☺

Ennyi, ezt is feladom az „ismert szlogen” tudatában, hogy kikkel nem érdemes vitatkozni, mert ... ☺

Olvasok...

Olvasok és elmélkedem! Hülye gondolataim támadnak. Valamiért párhuzamot vonok a Márai Sándor „A gyertyák csonkig égnék” című művéből idézett részletek és a „politikusi” lét között. ☺

Belátom, ez első nekifutásra morbidul hangzik, DE... A „politikus” az első választási ciklusában még úgymond „fiatalosan”, lendületesen végzi a „munkáját.”

A második választási ciklusát már az alábbiak szerint éli meg: Márai Sándor (részlet): „Az ember lassan öregszik meg: először az élethez és az emberekhez való kedve öregszik, tudod lassan minden olyan valóságos lesz, mindennek megismered értelmét, minden olyan félelmesen és unalmasan ismétlődik.”

Aztán a harmadik választási ciklusban a következőképp: Márai Sándor (részlet): „Aztán egyszerre öregedni kezd a lelked: mert a test hiába esendő és romlandó, a lélek még vágyakozik és emlékezik, keres és örül, vágyik az örömrre. S mikor elmúlik ez az örömvágy, nem marad más, csak az emlékek vagy a hiúság; s ilyenkor öregszel igazán, végzetesen és véglegesen. Egy napon felébredsz, s szemed dörzsölöd: már nem tudod, miért ébredtél? Amit a nap mutat, pontosan ismered: a tavaszt vagy a telet, az élet díszleteit, az időjárást, az élet napirendjét.”

Lefordítva a „politikusi létre”: Mikorra már tévedhetetlenné váltál (a harmadik ciklus kezdetétől ☺), akkorra mindenki, aki mást gondol vagy mond mint amit a „politikus” vagy a párttársai, az ellenséggé válik. Már megszokod a „seggnyalókat”, sőt, ha nem találkozol velük sűrűn, már hiányérzeted van. ☺ Márai Sándor (részlet): „Nem történhet többé semmi meglepő: még a váratlan, a szokatlan, a borzalmas sem lep meg, mert minden esélyt ismersz, mindenre számítottál, semmit nem vársz többé, sem rosszat, sem jót... S ez az öregség.” Már elképzelhetetlennek tartja a „politikus”, hogy más gondolatok is létezhetnek az övéen kívül. Elméjét eluralja a tévedhetetlenség. Persze egy dolog nincs a szeme előtt: senki nem él örökké.

Mint az elején már leirkafirkáltam, „Hülye gondolataim támadtak!” ☺ Meg kell állapítanom, hogy már olvasni sem szabad („ha jót akarsz”)! ☺

Irka-firka, hülyeségek, morgolódások, grafika,

régi képek: www.esztergomi-kepeslapok.hu

valamint

emlékkép,

ismét:

molnár lászló

ISBN: ~~most-sines!~~ DE VAN! WC-00

És még valami: ezzel az „akármivel”, tizennégyen vannak a

nemkönyvek!

(ha valaki esetleg el szeretné olvasni e nemkönyv elődjait,)

[www.esztergomkepek.hu/Maradj otthon! Olvass!](http://www.esztergomkepek.hu/Maradj%20otthon!%20Olvass!)

-oldalon megteheti.

Emlékképek: www.esztergomkepek.hu